

EL TEMPS

Botiga de la cooperativa Roba Amiga. Aquí es ven la roba que recullen i que està en bon estat.

sisteix a recuperar residus i allargar la seva vida, sempre “d’una forma sostenible i assegurant la viabilitat econòmica de l’activitat al mateix temps que sensibilitzem la societat sobre la necessitat de facilitar la reutilització d’allò que ja no fem servir”.

Aquesta cooperativa recull i gestiona anualment 7.000 tones de roba usada a Catalunya i la classifiquen “segons categoria i estat de les fibres”. Una part la posen “a disposició del consumidor” en les seves botigues i a un preu que els ajuda a “cobrir les despeses”. Per l’altra part, Payan explica que “la roba que no és apta per a la seva reutilització, es classifica i es destina a la indústria del reciclatge per fer altres productes útils

Ara s’aguditzava l’engeni per veure de quina manera es pot ser més eficient consumint menys

en sectors com el de la construcció o l’automòbil”.

Per a Llarch, “l’economia circular no és exactament el mateix que l’economia verda”, perquè mentre que la primera únicament fa referència a productes físics, la segona també incideix en els impactes mediambientals immaterials com el sonor o el paisatgístic. És a dir, per molt que es construeixi un hotel amb materials reciclats i reutilitzables (economia circular), si s’edifica en primera línia de platja provocarà un impacte paisatgístic notori.

Futur verd? Per a Ingrid Payan, la clau d’un futur sostenible passa per “seguir treballant com fins ara, convençuts de la nostra missió i responsabilitat per demostrar que una economia més sostenible i justa és possible”. A més, creu que la societat s’està “replantejant certs models fins ara vigents” i que “el consum de segona mà es veu igual de digne o més que qualsevol altre”. Per tant, “els governs han d’observar aquestes accions com l’expressió de futur de la societat i

dur a terme polítiques que afavoreixin aquest tipus d’activitat”.

Per la seva banda, Llarch es mostra una mica més escèptic en termes de futur i explica que “per avançar cap a una economia verda” es necessari que cada persona “prengui decisions que no sols comportin un menor impacte ambiental, sinó que també suposin un estalvi”. En aquest sentit, aposta per accions com “aïllar bé la casa amb finestres de doble vidre, comprar peix a la pescateria per evitar comprar safates de porexpan o comprar una ampolla de cinc litres per comptes de cinc d’un litre, per generar menys residus”.

En definitiva, “replantejar els hàbits de consum, tant de productes com de serveis, perquè, generalment, allò més competitiu és més avantatjós en termes mediambientals”, conclou Enric Llarch. Sembla que el futur és de color verd i que la regla de les tres erres arriba amb força per quedar-se. Reduir, reutilitzar i reciclar. Però sense oblidar-nos d’estalviar.

Lledó Barberà